www.architektura-murator.pl

ARCHITEKTURA murator

7 (130) LIPIEC 2005 CENA 12 zł (w tym 0% VAT) NAKŁAD 8600 INDEX 328197

ARCHITEKTURA i POLITYKA

EXPO 2005

7.2005

ISSN 1232-6372

Pawilon Polski na EXPO 2005 \ Polish Pavilion for the EXPO 2005

Pawilon Polski na Wystawie Światowej EXPO 2005/Polish Pavilion for the EXPO 2005 World Exhibition
Nagoya, prefektura Aichi, Japonia
Autorzy/Designers: *Ingarden & Ewý Architekci, architekt Krzysztof Ingarden, artysta plastyk Aleksander Janicki*
Współpraca autorska/Associate architect: *architekt Jacek Ewý; zespół/team: architekci Piotr Urbanowicz (architekt prowadzący), Piotr Hajda, Bartosz Haduch, Sebastian Machaj, Dominik Starzycki, Grzegorz Smogulecki, Piotr Chuchacz (K3), Benedykt Bury (K3), Rafał Chowaniec (K3)*
Współpraca/Collaboration: *ADH Architects, Tokyo – architekci Makoto S. Watanabe, Yoko Kinoshita, Nao Kameyama*
Architektura wnętrz/Interior design: *Ingarden & Ewý Architekci, architekci Krzysztof Ingarden, Piotr Urbanowicz, Bartosz Haduch, Sebastian Machaj; konsultacja/consultation: artysta plastyk Paweł Grunert, architekt Sławomir Pankiewicz*
Projekt wnętrz komory kryształowej Wieliczka/Interior design of the Wieliczka crystal chamber: *artysta plastyk Marek Grabowski*
Projekt instalacji multimedialnej Echo/Design for the multimedia Echo installation: *artysta plastyk Aleksander Janicki*
Szklana rzeźba fortepianu/Glass sculpture of a grand piano: *architekt Tomasz Urbanowicz*
Konstrukcja/Structural engineer: *Umezawa Structural Engineers, Tokyo – Ryozo Umezawa, Shin-itsu Hiraoka; Ove Arup & Partners Poland – Andrzej Sitko, Sebastian Szafarczyk*
Projekcja filmowa w pawilonie/Film show in the pavilion: *reżyser Andrzej Kałuszka, operator Andrzej F. Jaroszewicz*
Realizacja systemów multimedialnych/Implementation of multimedia systems: *TRIAS, Toruń*
Generalny wykonawca/General contractors: *Holtmann Messe + Event GmbH, Niemcy; ZBiD, Wrocław, Polska; Shinto Tsushin, Nagoya, Japonia*
Inwestor/Client: *Krajowa Izba Gospodarcza*
Powierzchnia terenu/Site area: *758 m²*
Powierzchnia zabudowy/Building area: *650 m²*
Powierzchnia całkowita/Total floor area: *998 m²*
Powierzchnia użytkowa/Usable floor area: *793 m²*
Kubatura/Volume: *3891 m³*
Konkurs/Competition: *2004*
Projekt/Design: *2004*
Realizacja/Construction: *2004-2005*
Koszt budowy z nadzorami/Cost of building and supervision: *ok. 12 mln PLN*

Plecionki, stanowiące zewnętrzną powłokę pawilonu, tworzyło wielu rzemieślników z dwudziestu wsi \ Wicker panels making up the outer surface of the pavilion were woven by many craftsmen from twenty villages

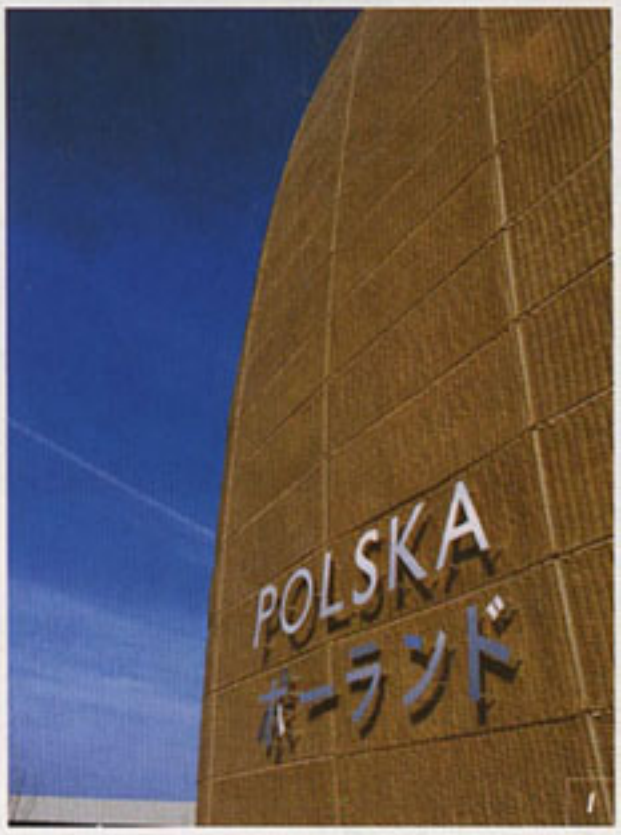

1. Pawilon Polski – fragment elewacji wiklinowej, złożonej z ręcznie wyplatanych modułów 60 x 180 cm

1. Polish Pavilion – fragment of wicker facade composed of hand woven modules 60 by 180cm

Od pierwszej Wystawy Światowej, która odbyła się w Londynie w 1851 roku, EXPO stanowiło szczególny salon wystawowy dzieł architektury i krajobrazu. W historii Wystaw spotykamy wiele sławnych realizacji: Crystal Palace Josepha Paxtona w 1851 roku, wieża Eiffla Gustawa Eiffela w Paryżu w 1889 roku, Waterfront Urban System Frederica L. Olmsteda Sr. w Chicago w 1893 roku, Habitat Moshe Safdiego w Montrealu w 1967 roku, czy Sky-walking structure Kenzo Tangego w Osace w 1970 roku... Urbaniści i architekci zawsze dążyli do tworzenia epokowych dzieł. Od 150 lat tendencja ta opiera się na optymistycznym stosunku do nauki i techniki dla przyszłego rozwoju. Jednak EXPO 2005 w Aichi musiało odpowiedzieć na pytania początku nowego wieku, w którym rośnie potrzeba tak zwanego zrównoważonego rozwoju ludzkości, szczególnie przez współistnienie z przyrodą. Dlatego też w Aichi publiczność surowiej ocenia urbanistów i architektów, sprawdzając, czy przedstawiają odpowiednią koncepcję i gotowe dzieło. Plan samego EXPO wielokrotnie zmieniano, by zachować położony na wzgórzach las – zielone płuca mieszkańców rejonu Nagoya. To naturalne, że przewodnim tematem wystawy w Aichi jest *Mądrość Natury*. W stuleciu, które następuje po dwudziestym wieku – często zwanym wiekiem niepokojów lub wiekiem wojen – we wszystkich działaniach powinniśmy kierować się intelektem i przemyśleniami. Wskazują one, że na optymistyczną, monumentalną prezentację – tak popularną w poprzednich edycjach – nie ma już przyzwolenia nawet na światowym festiwalu, jakim jest EXPO.

Polski Pawilon, zaprojektowany przez Krzysztofa Ingardena wraz z zespołem, to jedna z najlepszych odpowiedzi na ten temat. Przyciąga uwagę jedyną w swoim rodzaju zewnętrzną ścianą, złożoną z setek paneli w stalowych ramach. Panele, tworzące trójwymiarową, wygiętą powierzchnię (której właściwości zostały przeanalizowane przez symulację komputerową), tworzą ciągłą, zewnętrzną powłokę z plecionej jasnej wikliny. Według słów architekta plecionki te tworzyło wielu rzemieślników z dwudziestu wsi. Z łatwością można sobie wyobrazić, jak trudno było – przy takiej liczbie wykonawców – koordynować produkcję tych elementów, tak by miały ten sam kolor i rodzaj splotu, jednak skrupulatność architekta przyniosła mu sukces. Elewacja budynku łączy w sobie dwie technologie: *high-tech* w części dolnej – stalowo-szklanej ścianie, i *low-tech* w części górnej, z plecionej wikliny. Być może wierzby i plecione z łozy przedmioty nawiązują do polskiego krajobrazu i ludowych tradycji – jeśli tak jest, to jasne stają się źródła inspiracji architekta, który w nich właśnie poszukuje odpowiedzi na pytania stawiane przez nasze czasy.

Interesująca jest zaproponowana przez niego koncepcja architektoniczna: zewnętrzna, pleciona powłoka stanowi dalekie echo pomnika Szopena w warszawskich Łazienkach. Można zatem uznać, że wiklinowa powłoka niejako odzwierciedla zachowane przez lata dziejów polskie tradycje duchowe. W pewnym sensie przekroczenie progu polskiego pawilonu skłania do refleksji nad historią tego kraju i jego narodową dumą.

Współczesne materiały – stal i szkło – nie tylko dobrze się łączą z wiklinową plecionką, ale dodają pawilonowi słodkiego smaku. Odwiedziłem pawilon w deszczowy dzień. Szklany strop korytarza prowadzącego do wejścia, oparty na stalowych kolumnach, tworzył w potokach deszczu fantastyczną scenę. Patrząc przez deszcz w górę, na wygiętą powierzchnię wiklinowych paneli, czułem się jak w tunelu prowadzącym do baśniowej krainy. Wiklinowa plecionka i współczesne materiały składają się na pełną dramatyzmu harmonię. Warto przyjrzeć się pawilonowi także wieczorem. Światło wewnątrz powłoki plecionek tworzy ciepły i miękki organizm, jakby wielką latarnię.

2

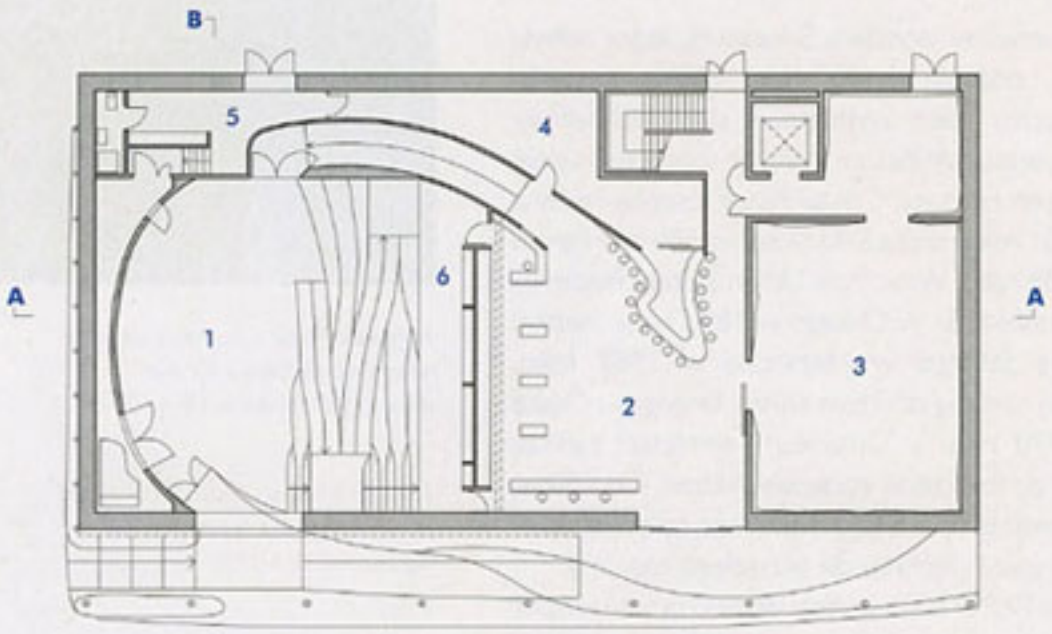

1:500 3

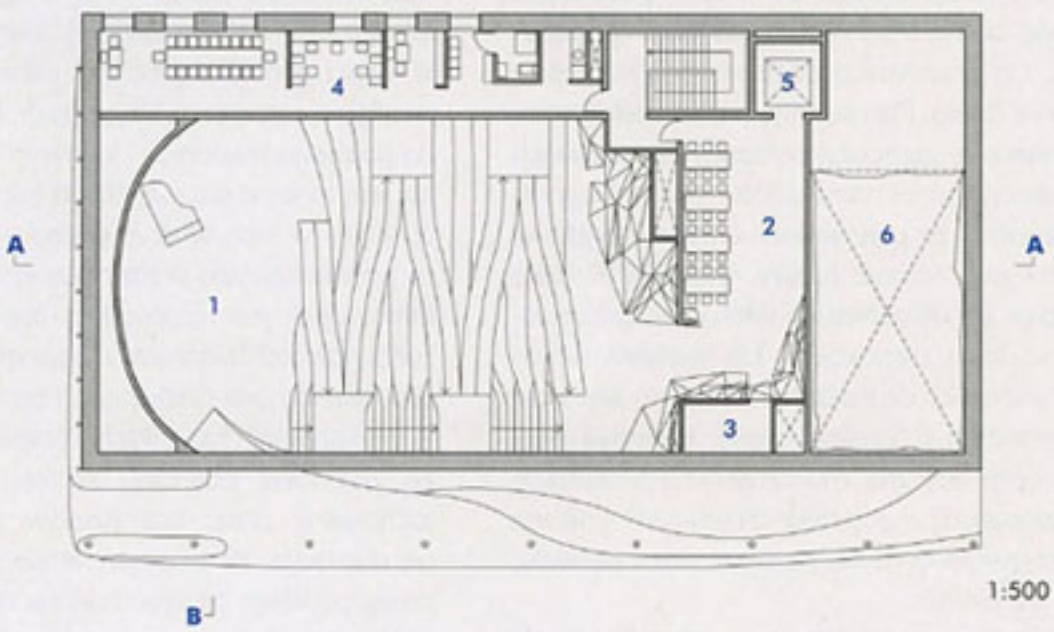

1:500 4

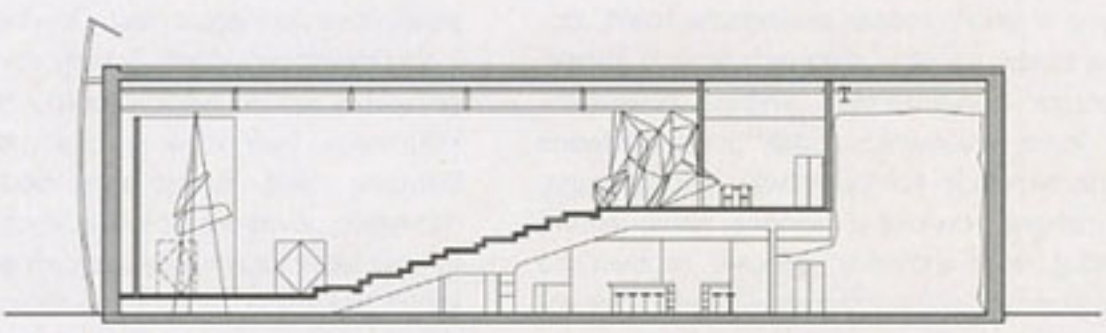

1:500 5

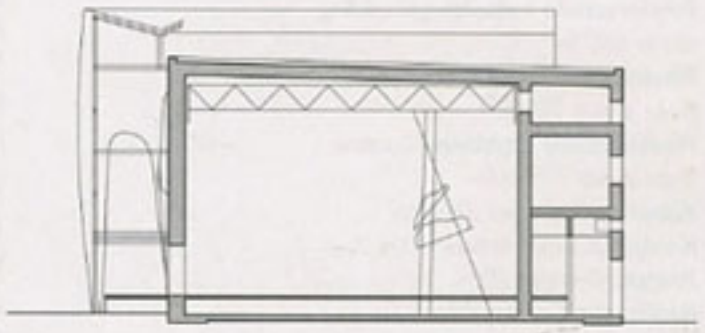

1:500 6

2. *Plansza informacyjna. Oznaczenia: 1 – EXPO Dome; 2 – pawilon polski; 3 – pawilon ukraiński; 4 – pawilon rosyjski; 5 – pawilon litewski; 6 – pawilon brytyjski; 7 – pawilon austriacki; 8 – pawilon szwajcarski; 9 – pawilon belgijski; 10 – pawilon państw skandynawskich (Islandii, Szwecji, Danii, Norwegii, Finlandii); 11 – pawilon państw kaukaskich (Republiki Azerbejdżanu, Republiki Armenii, Gruzji); 12 – pawilon holenderski; 13 – pawilon portugalski; 14 – pawilon rumuński; 15 – pawilon irlandzki; 16 – pawilon czeski; 17 – stacja kolejki linowej; 18 – przestrzeń publiczna; 19 – budynek telewizji AICHI; 20 – stacja kolejki naziemnej*

3. *Rzut parteru. Oznaczenia: 1 – forum; 2 – hol wyjściowy; 3 – komora kryształowa Wieliczka; 4 – zaplecze baru; 5 – pomieszczenie socjalne; 6 – magazyn*

4. *Rzut piętra. Oznaczenia: 1 – forum; 2 – przestrzeń komunikacyjna między forum a komorą kryształową Wieliczka; 3 – pomieszczenie operatora dźwięku i światła; 4 – pomieszczenia biurowe; 5 – winda do komory kryształowej Wieliczka; 6 – próżnia nad komorą kryształową Wieliczka*

2. *Information panel. Key: 1 – EXPO Dome; 2 – Polish pavilion; 3 – Ukrainian pavilion; 4 – Russian pavilion; 5 – Lithuanian pavilion; 6 – British pavilion; 7 – Austrian pavilion; 8 – Swiss pavilion; 9 – Belgian pavilion; 10 – Nordic pavilion (Iceland, Sweden, Denmark, Norway, Finland); 11 – Caucasus pavilion (Azerbeijan, Armenia, Georgia); 12 – Dutch pavilion; 13 – Portuguese pavilion; 14 – Rumanian pavilion; 15 – Irish pavilion; 16 – Czech pavilion; 17 – cable railway station; 18 – public space; 19 – AICHI television building; 20 – railway station*

3. *Ground floor plan. Key: 1 – forum; 2 – exit hall; 3 – the Wieliczka exhibition space; 4 – bar back areas; 5 – common room; 6 – storeroom*

4. *First floor plan. Key: 1 – forum; 2 – communication space between the forum and the Wieliczka crystal chamber; 3 – sound and light operator's room; 4 – offices; 5 – elevator to the Wieliczka crystal chamber; 6 – void above the Wieliczka crystal chamber*

5. *Przekrój A-A*
6. *Przekrój B-B*
7. *Elewacja frontowa*
8, 10. *Strefa wejścia*

5. *A-A section*
6. *B-B section*
7. *Facade*
8, 10. *Entrance zone*

Mikihiro Mimura *– architekt, profesor Institut of Art and Design, University of Tsukuba, Japan*

Japończycy przez długi czas używali na co dzień lamp plecionych z bambusa, więc wielu odwiedzających niewątpliwie zachwyca się tą sceną.
Wnętrze to metaforyczna przestrzeń z przekrojem Polski od morza po góry. Wygięte, złożone stopnie, odzwierciedlające środkową część kraju, tworzą ławki dla widzów multimedialnej prezentacji, eksponowanej na całych trzech ścianach. Cała przestrzeń stanowi rodzaj specjalnie urządzonego teatru, w którym Polska się przedstawia i ukazuje. Dlatego pawilon można nazwać kunsztowną szkatułką, w której pomieszczono polskie skarby: przyrodę, kulturę i dumę, a także kreatywność architekta.
Wśród innych pawilonów nie widzę szczególnie udanych, być może poza drewnianą architekturą na terenie Seto. Szczególnie obiekty japońskich firm proponują style znane z poprzednich edycji EXPO. Poza eksponatami, takimi jak roboty czy grafika komputerowa, świadcząca o współczesnej wysokiej technologii, budynki te nie są interesujące. Nie znalazłem w nich prawdziwych odpowiedzi na pytania o drugie tysiąclecie.
Wiklinowe panele, najbardziej udany element polskiego pawilonu, miały być kolejno zdejmowane i zastępowane. Niemal wszystkie pawilony będą rozebrane lub zastąpione innymi po zakończeniu EXPO. Polski pawilon powinien zostać odbudowany gdzieś w kraju, być może w pobliżu Centrum Japońskiej Sztuki i Techniki Manggha w Krakowie, jako symbol i przykład polskiego ducha w szczególnym związku z Japonią. I, na koniec, spodziewam się, że w niedalekiej przyszłości Krzysztof Ingarden podejmie nowe wyzwanie: projektów teoretycznych dekonstrukcji architektonicznej (według Jacquesa Derridy) – obok tych realizowanych. Z ogromną przyjemnością tego oczekuję.

Mikihiro Mimura
Zdjęcia: **Krzysztof Ingarden**

Założenia autorskie:

Pawilon Polski powstał jako metaforyczna przestrzeń, podporządkowana hasłu polskiej prezentacji *Dostrzeż Piękno*. Mieści się ono w szeroko zdefiniowanej tematyce wystawy EXPO 2005 Aichi: *Macierz natury – sztuka życia – ekologia*. Sama prezentacja skupiona jest wokół dwóch tematów przewodnich: sylwetki Fryderyka Chopina oraz

9

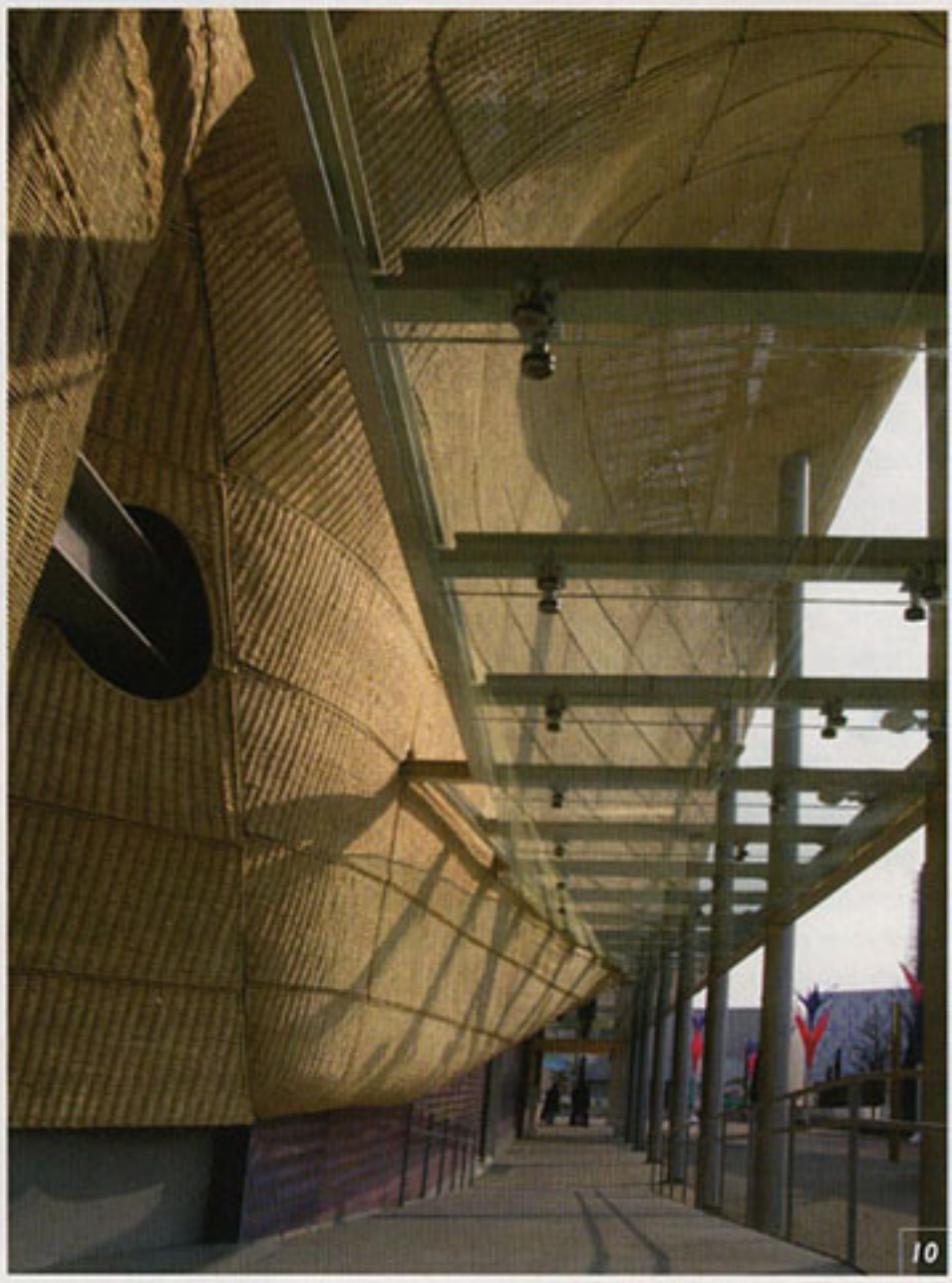
10

Kopalni Soli w Wieliczce, w specjalnie zaaranżowanej scenerii, imitującej podziemne groty solne. Głównymi elementami architektonicznymi kreującymi przestrzeń ekspozycyjną są:
– eksperymentalna wiklinowa elewacja pawilonu, wykonana przy użyciu prototypowej technologii opartej o modularny układ przestrzennie wygiętych stalowych ram, oplecionych białą wikliną (*Salix Sp.*) – odmianą wierzby powszechnie kojarzonej z muzyką Chopina (porównaj na przykład pomnik Chopina w Łazienkach) i krajobrazem mazowieckim;
– ekspresyjna i lekka forma, przypominająca pędzony wiatrem biały obłok, generowana jest za pomocą technik komputerowych, a jej wykonanie powierzone zostało artystom rękodzielnikom z rejonu Rudnika nad Sanem;
– symboliczny przekrój przez Polskę: od morza na północy po górskie szczyty na południu, jest jednocześnie wielofunkcyjną, amfiteatralną przestrzenią do projekcji multimedialnych (prezentujących główne tematy pawilonu), koncertów muzycznych, spotkań autorskich, itp. W przestrzeni tej, nad sceną, zawieszona jest szklana rzeźba fortepianu (autor: Tomasz Urbanowicz), a przejściu w kierunku „gór" towarzyszy instalacja multimedialna Echo (autor: Aleksander Janicki), łącząca obrazy i etiudy filmowe (pięć projekcji w płaszczyźnie podłogi) z lokalnie ukierunkowanym dźwiękiem;
– „podziemna" solna komnata, wyłożona autentycznymi blokami solnymi z Wieliczki jest dramatyczną i kontrastującą ze współczesną w charakterze częścią „nadziemną", przestrzenią ilustrującą ponad sześćsetletnią historię kopalni, oddziałującą na wszystkie zmysły widza. Projekt pawilonu, przemawiający architektonicznym językiem *high-tech* i *low-tech*, jest próbą stworzenia wizerunku Polski jako nowoczesnego kraju, dynamicznie rozwijającego się technologicznie, a jednocześnie dbającego zarówno o historyczną pamięć i tradycję, rękodzieło i ekologię, jak też o współczesną kulturę i sztukę (w tym architekturę).

Krzysztof Ingarden

The Polish Pavilion at the EXPO 2005 in Aichi is a metaphoric space subordinated to the title of the Polish presentation – *See the Beauty*. It fits within

9, 11. *Wiklinowe sklepienie*
12. *Fragment elewacji – po prawej graficzny zapis przekroju przez Polskę*
13. *Detal fasady*

9, 11. *Wicker vaulting*
12. *Facade fragment: on the right, graphic notation of section across Poland*
13. *Facade detail*

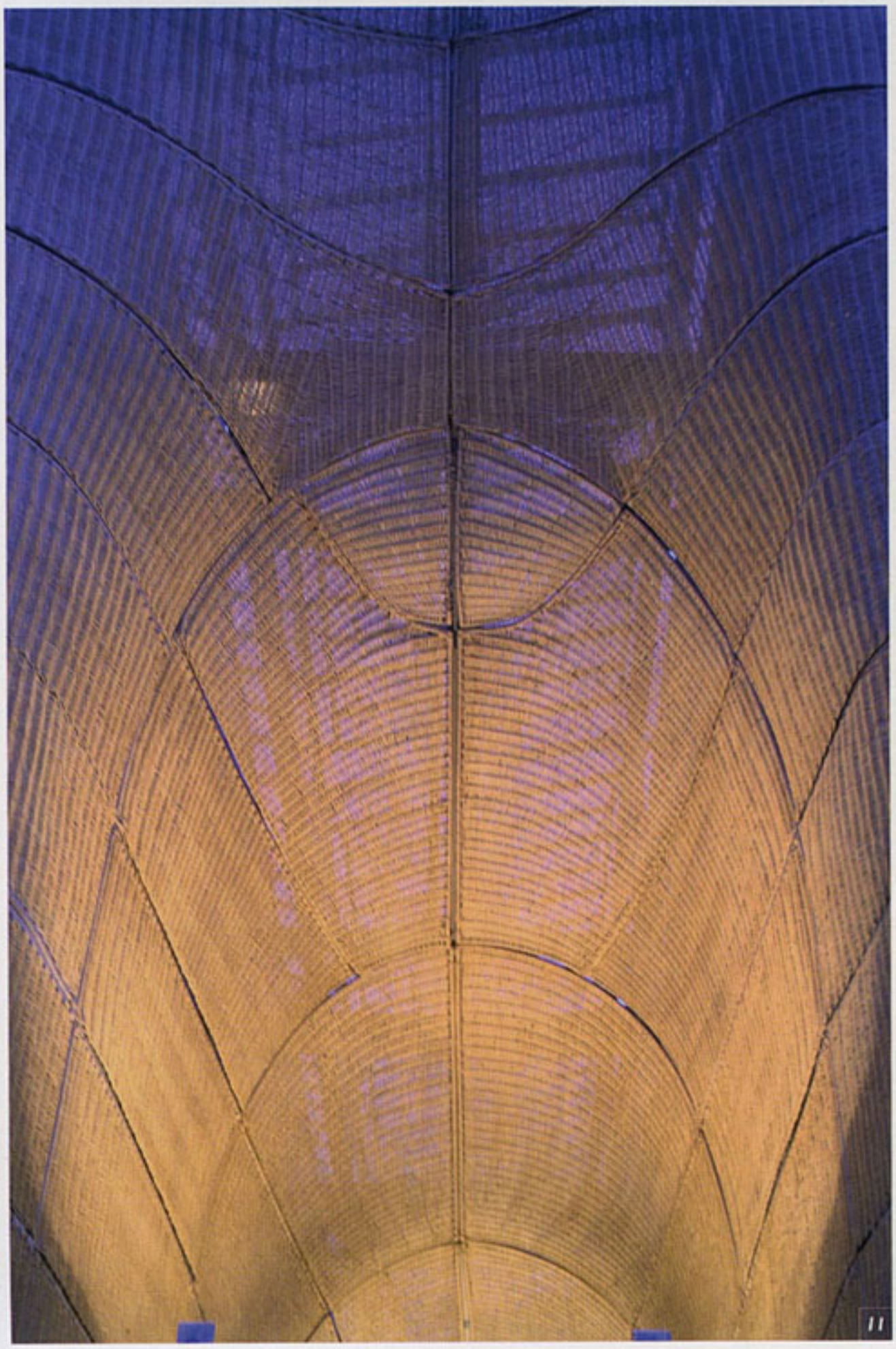
11

12

13

the broadly defined theme of the exhibition, which is *The Nature's Wisdom – the Art of Life – Ecology*. The presentation focuses on two main motifs: Fryderyk Chopin and the Salt Mine in Wieliczka, in specially arranged scenery imitating underground salt chambers. The facade of the pavilion is its most characteristic element, combining as it does two technologies: high-tech in the lower part, i.e. a steel-and-glass wall, and low-tech in its upper part made of wickerwork. The interior is a metaphoric cross-section of Poland from the sea to the mountains. Curved, complex steps reflect the central part of the country and serve as seats for the audience of multimedia presentation on three walls. The entire space has a theatrical character.

POLSKA
ポーランド

14, 17. *Elewacja frontowa – widok nocą*
15. *Krzysztof Ingarden; fot. archiwum architekta*
16. *Aleksander Janicki; fot. archiwum autora*
18. *Wiklinowe moduły w trakcie montażu*

14, 17. *Night view of the facade*
15. *Krzysztof Ingarden. Photo private archive*
16. *Aleksander Janicki. Photo private archive*
18. *Wicker modules during assembly works*

15

16

Krzysztof Ingarden **(dyplom WA PK 1982, doktorat 1987) od 1998 roku prowadzi biuro Ingarden & Ewý, Architekci w Krakowie, a od 1991 roku biuro JET Atelier w Krakowie. Autor (wraz z Jackiem Ewý) biblioteki i kampusu Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie (w trakcie realizacji).** Aleksander Janicki **(absolwent ASP w Krakowie) zajmuje się sztuką multimedialną, fotografią, projektowaniem graficznym i scenografią. Autor wielu wystaw w kraju i za granicą, m.in. multimedialnej wystawy *Hiroshige* w CSiTJ Manggha w Krakowie, przygotowanej na przyjazd japońskiej pary cesarskiej (2002)**

Krzysztof Ingarden **(1982, Krakow Technical University; Ph.D. in 1987) has headed the Ingarden & Ewý, Architekci office in Krakow since 1998, and the JET Atelier office in Krakow since 1991. Architect (with Jacek Ewý) of the library and campus of the Papal Teological Academy in Krakow (under construction).** Aleksander Janicki **(Fine Arts Academy in Krakow) occupies himself with multimedia art, photography, graphic design and stage design. Many exhibitions in Poland and abroad, including the multimedia exhibition *Hiroshige* in the Manggha Center for the Japanese Art and Technology in Krakow, prepared for the visit of the Japanese imperial couple (2002)**

19

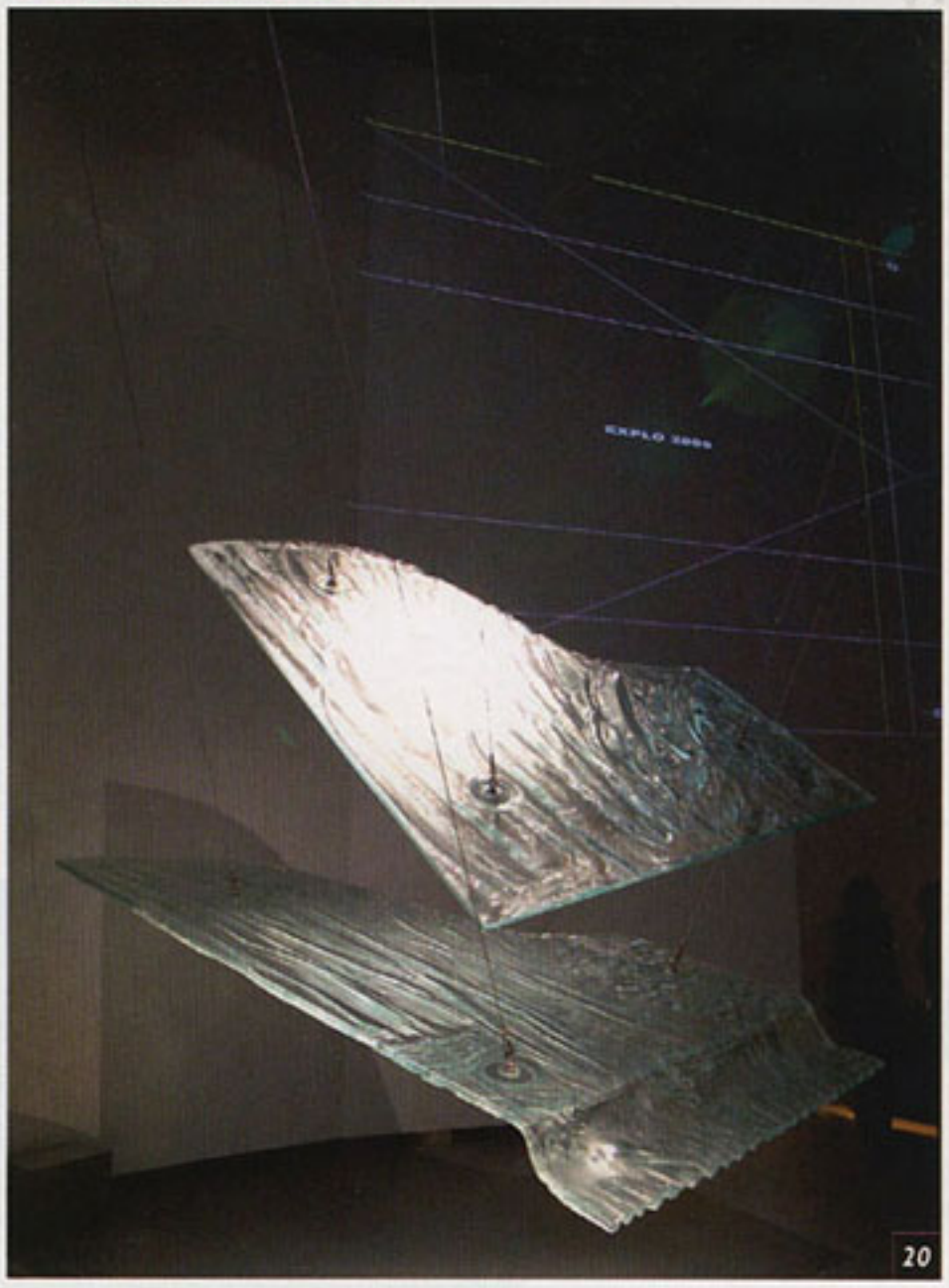

20

19. *Bar z drewna klonowego i szkła*
20. *Wiszący szklany fortepian*
21. *Hol wyjściowy – bar, podłoga (parkiet Baltic Floor Gotland Elegance, olej) i sufit z drewna klonowego*
22. *Przekrój przez Polskę – rysunek ideowy, faza konkursowa*
23. *Przekrój przez pawilon – rysunki ideowe, faza konkursowa*
24, 25. *Forum – przestrzeń prezentacji multimedialnych i koncertów muzyki Chopina*

21

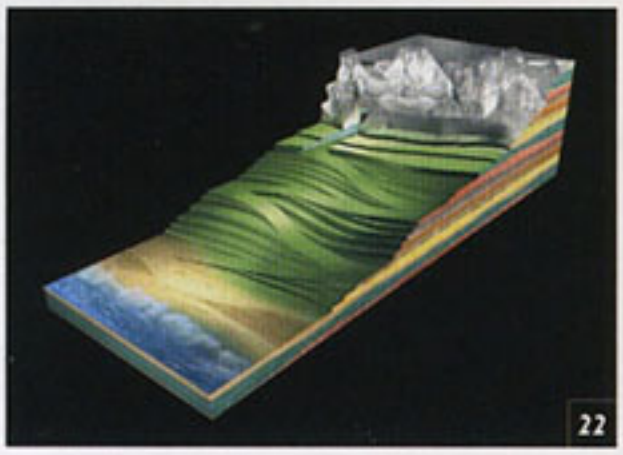

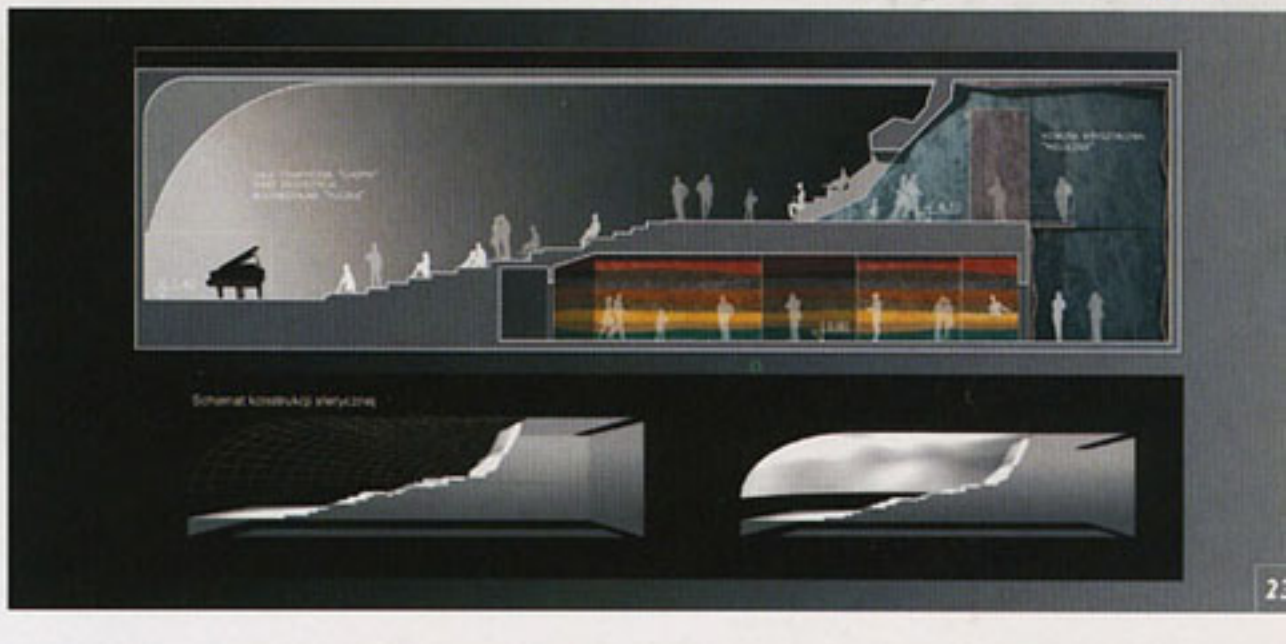

19. *Bar of maple wood and glass*
20. *Glass hanging grand piano*
21. *Exit hall – bar, floor (Baltic Floor Gotland Elegance, oil) and ceiling of maple timber*
22. *Section across Poland – concept drawings, competition stage*
23. *Pavilion cross-section – concept drawings, competition stage*
24, 25. *Forum – space for multimedia presentations and Chopin music concerts*

Zamek Prezydenta w Wiśle \ Residence of The President of the Republic of Poland in Wisła

Renowacja oryginalnych elementów wystroju to bezprecedensowy w skali Polski przykład restauracji wnętrz \ The renovation of the original elements of the decor is an unprecedented example of restoration in Poland

Rezydencja Prezydenta RP/Residence of the President of the Republic of Poland
Wisła, ul. Zameczek 1
Autor/Architect: *architekt Adolf Szyszko-Bohusz*
Realizacja/Construction: *1929-1931*
Renowacja i modernizacja rezydencji (Zamek Prezydenta, Zamek Dolny) oraz projekt Gajówki/Renovation and modernization of the residence (President's Castle, Lower Castle) and a design for Gajówka
Autorzy/Architects: *Pracownie Konserwacji Zabytków Arkona sp. z o.o., Kraków, architekci Jolanta Wodyńska (główny projektant), Krystyna Szlagor-Wrzesińska, Bożena Stachurska-Oremus*
Współpraca autorska/Associate architects: *architekci Anna Martyka, Dorota Razbicka, Ewa Maciejowska, Katarzyna Dutkiewicz*
Architektura wnętrz/Interior design: *architekci Tadeusz Nowak, Maria Zielińska*
Konstrukcja/Structural engineer: *Ewa Prochwicz, Jerzy Wijas, Jan Szumowicz, Maciej Markowski, Marek Śliwa*
Projekt zieleni/Design of greenery: *Beata Sałach, Beata Kowalska-Leszczyńska, Agata Gołąb*
Generalny wykonawca/General contractor: *HB-Unibud z Czechowic-Dziedzic z firmą Art Forum z Krakowa, odpowiedzialną za prace konserwatorskie; Zamek Dolny – Mitex SA*
Inwestor/Client: *Kancelaria Prezydenta RP*
Projekt/Design: *2002*
Realizacja/Construction: *2003-2004*
Koszt inwestycji/Cost of investment: *ok. 30 mln PLN*

Kancelaria Prezydenta ze względów bezpieczeństwa nie wyraziła zgody na udostępnienie aktualnych rysunków Rezydencji, dlatego publikujemy rysunki archiwalne z 1930 roku za „Architekturą i Budownictwem" 4-5/1930

Zamek Prezydenta RP w Wiśle powstał w latach 1929-1931 jako dar autonomicznego województwa śląskiego dla głowy odrodzonego państwa polskiego. Pierwszym jego użytkownikiem był Ignacy Mościcki. Dzięki zaangażowaniu ówczesnego wojewody Michała Grażyńskiego szybki rozwój Górnego Śląska w okresie międzywojennym zaowocował przekształceniem Katowic w regionalną metropolię, a Wisły w główny kurort tej części Polski. Projekt budynku usytuowanego w miejscu dawnego Zameczku Myśliwskiego Habsburgów, przy drodze prowadzącej z Wisły na Kubalonkę, w miejscu gdzie roztacza się widok na Baranią Górę oraz na zlewisko Czarnej i Białej Wiselki, wykonał społecznie Adolf Szyszko-Bohusz.

Rezydencja prezydenta harmonijnie łączy typowe dla architektury modernistycznej pasmowe przeszklenia i tarasy na płaskich dachach ze średniowiecznymi wątkami kamiennych elewacji. Wrażenie to potęguje wieża z masztem na chorągiew oraz wysunięte, wieloboczne zamknięcie jednego z ryzalitów.

W swojej pierwotnej funkcji i formie Zamek istniał zaledwie kilka lat. Pod koniec lat trzydziestych budynki przekryto spadzistymi dachami, krytymi blachą miedzianą. Tarasy Zamku okazały się bowiem nieużyteczne w surowym górskim klimacie i w niecały rok po zakończeniu prac budowlanych we wnętrzach pojawiły się pierwsze zacieki. Brak danych archiwalnych na temat konsultowania przebudowy z Adolfem Szyszko-Bohuszem.

Podczas II wojny światowej w Zamku rezydowali hitlerowcy. W okresie PRL-u dawna prezydencka siedziba początkowo była wykorzystywana jako miejsce wypoczynku najwyższych władz komunistycznego państwa. Częstymi gośćmi byli między innymi Józef Cyrankiewicz oraz Edward Gierek. W 1981 roku Urząd Rady Ministrów przekazał Zamek Kopalni Węgla Kamiennego im. XXX-lecia PRL z Pawłowic Śląskich, w jego wnętrzu urządzono ośrodek wczasowy dla pracowników. Od tego czasu trwała postępująca degradacja. Dopiero w połowie ostatniej dekady dwudziestego wieku Kancelaria Prezydenta III RP podjęła starania o odzyskanie rezydencji.

W latach 2003-2004 przeprowadzono gruntowną konserwację całego założenia i przywrócono mu oryginalną funkcję. W Zamku Prezydenta odtworzono pierwotny wystrój wnętrz parteru i drugiego piętra. W budynku, w którym wcześniej nie przeprowadzano prac remontowych, jego pierwotne wyposażenie zachowało się niemal w całości. Dzięki temu w odtworzonych wnętrzach znalazły się autentyczne, poddane konserwacji awangardowe meble projektu Andrzeja Pronaszki i Włodzimierza Padlewskiego, a także żyrandole, wykonane według koncepcji Edmunda Bartłomiejczyka.

Pozostałe pomieszczenia dostosowano do współczesnych wymogów funkcjonalnych. Prezydenckie apartamenty na pierwszym piętrze mają współczesny wystrój i wyposażenie naśladujące estetykę wnętrz z okresu międzywojennego. Ta część Zamku, zarezerwowana dla prezydenta oraz jego gości, jest zamknięta dla zwiedzających.

Podczas prac remontowych odkryto zamalowane dekoracje ścian – neoplastyczne polichromie autorstwa Pronaszki i Padlewskiego, które obecnie na nowo zdobią pomieszczenia parteru. Polichromii nie przywrócono w apartamentach na pierwszym piętrze oraz w gabinecie prezydenta Mościckiego, odtworzonym na drugim piętrze. Sąsiaduje on z oryginalną łazienką, wyposażoną w sprzęt sanitarny z lat trzydziestych. Zrekonstruowane pomieszczenia na parterze i na drugim piętrze są obecnie udostępnione zwiedzającym.

Największe przekształcenia budynku związane były z zagospodarowaniem strychu oraz z powiększeniem piwnicy, w której usytuowano niewielki basen kąpielowy. Dla potrzeb tego pomieszczenia rozebrano dawny taras, który następnie zrekonstruowano, przesuwając podtrzymujące go ściany o kilka metrów do przodu, oraz umieszczając w nich dwa obszerne przeszklenia.

Na terenie założenia oprócz głównego gmachu znajdują się także tak zwany Zamek Dolny (zbudowany w latach 1930-1931 według projektu Adolfa Szyszko-Bohusza), drewniana kaplica (wzniesiona w 1909 roku z gotowych elementów pochodzących z rozebranego kościoła w Przyszowicach koło Rybnika) oraz nowy budynek pomocniczy – Gajówka, zrealizowany w miejscu dawnej drewnianej oficyny.

Zamek Dolny, w którym pierwotnie znajdowały się garaże oraz pomieszczenia dla ochrony i służby, został przekształcony w nowoczesne centrum